

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **ENERGY INVESTMENT, s.r.o.**, se sídlem Vodičkova 1935/38, Praha 1, zastoupený Mgr. Hynkem Peroutkou, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 671/24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, č. j. 11 Af 55/2013 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 11. 2014, č. j. 11 Af 55/2013 – 30, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 10. 2013, č. j. 25783/13/5000-14203-706599, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzena rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 2. 2013, č. j. 31396/13/4000-17104-505133 a ze dne 22. 4. 2013, č. j. 140566/13/4000-17104-050259, jimiž nebylo vyhověno stížnostem stěžovatele na postup plátce daně (společnost ČEZ Distribuce, a. s.) při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „solární odvod“) podle ust. § 7g odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře výroby elektřiny“). Městský soud v odůvodnění rozsudku odkázal na závěry vyslovené Ústavním soudem, který se ústavností odvodu upraveného v ust. § 7a až § 7i zákona o podpoře výroby elektřiny zabýval a v nález ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, publ. pod č. 220/2012 Sb. vyslovil, že jakkoli došlo přijetím napadených ustanovení ke snížení podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů, ať již se jedná o právo vlastnické nebo svobodu podnikání, případně nerespektování základních náležitostí

demokratického a právního státu. Městský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že zavedení tohoto odvodu má pro stěžovatele likvidační efekt a v důsledku toho působí protiústavně. Vycházel přitom ze závěrů, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 1 Afs 76/2013, které lze shrnout tak, že v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v na něj navazujícím soudním řízení, není žádný prostor pro posouzení výše uvedené otázky.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že si je vědom toho, že Ústavní soud se ústavností solárního odvodu zabýval již v nález ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, ale nezabýval se specifickou situací jednotlivých výrobců elektrické energie, stejně jako městský soud, který odmítl provedení důkazů k prokázání rdousícího efektu zavedení solárního odvodu na stěžovatele. Městský soud nedal stěžovateli šanci zpochybnit tvrzení vlády, resp. Energetického regulačního úřadu, že předpokládaná patnáctiletá doba návratnosti investice nebyla přijetím napadených ustanovení zásadním způsobem zpochybněna. Odmítnutím provést navržené důkazy městský soud zatížil řízení vadou, neboť ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. ukládá soudu pouze povinnost vycházet ze stavu, který existuje v době rozhodování správního orgánu. Důkazy tedy nemusí být nezbytně poskytnuty již ve správním řízení. Stěžovatel zdůraznil, že již ve správním řízení argumentoval likvidačním dopadem solárního odvodu, v jehož důsledku se v době vydání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství nacházel na hranici samotné existence. Neuváděl tedy žádná nová skutková tvrzení a navrženými důkazy prokazoval pouze skutečnosti existující ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatel nerozumí tomu, proč ho městský soud na str. 8 (druhý odstavec) rozsudku upozornil na skutečnost, že mohl uplatnit žádost o prominutí daně, resp. že: „z ustanovení § 260 ve spojení s ustanovením § 259 daňového řádu není možno dovodit, že by daňový subjekt nemohl takové řízení iniciovat“. Zákon č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), totiž obsahuje pouze procesní konstrukci promíjení daně, k jejímuž naplnění v individuálních případech by bylo nutno, aby konkrétní případ prominutí byl upraven v některém z hmotněprávních daňových zákonů. Podle nyní účinného znění daňového řádu má pravomoc promíjet daň pouze ministr financí z moci úřední všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká. Tedy pouze v hromadných případech, jakými jsou např. nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů nebo při mimořádných, zejména živelných událostech (§ 260 daňového řádu). Pokud by tedy stěžovatel podal individuální žádost o prominutí daně, této by nemohlo být vyhověno. Názor Nejvyššího správního soudu obsažený v usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, že nejprůběhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků solárního odvodu je institut prominutí daně, tedy není za současné právní úpravy realizovatelný. Nejvyšší správní soud tak nastínil pouze hypotetickou možnost, která však bez změny právní úpravy či rozhodnutí ministra financí není realizovatelná. Proto za současné situace jediným způsobem, jak se domoci vrácení solárního odvodu v případě poplatníků, na něž má zavedení tohoto odvodu rdousící efekt, je právě soudní řízení navazující na řízení o stížnosti na postup plátce daně. Stěžovatel je i nadále názoru, že v jeho konkrétním specifickém případě má solární odvod likvidační charakter. Pokud tato situace bude pokračovat, je nepochybné, že nebude schopen splatit úvěr do 15 let. Vlastní činnost tedy neumožňuje stěžovateli po zavedení solárního odvodu a dalších daňových změnách generovat dostatečné příjmy na to, aby pokryl existující

závazky, a musí si na jejich úhradu brát další. Tedy ani garance ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona o podpoře výroby elektřiny nemusí být v patnáctiletém období dodrženy. Je tedy nepochybné, že pro stěžovatele má zavedení tohoto odvodu likvidační efekt a v důsledku toho působí protiústavně. Veškerá rozhodnutí správních orgánů v této věci by měla být zrušena. Řešení naznačené Ústavním soudem v bodu 89 nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, tedy že by daňové orgány mohly povolit posečkání daně či rozložení úhrady na splátky, by i přes problematické uplatnění vyžadující součinnost plátce na situaci stěžovatele z dlouhodobého pohledu nic nezměnilo, neboť stěžovatel by byl částku odvodu stejně povinen uhradit, a to pravděpodobně i s úrokem z posečkané částky. V takovém případě by se situace stěžovatele mohla ještě zhoršit, neboť by dlužná částka ve výsledku byla ještě vyšší než nyní (navýšená právě o úrok z posečkané částky). Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně aby zrušil i napadené rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství a jemu předcházející rozhodnutí správce daně.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se plně ztotožňuje s právním posouzením věci městským soudem. Podstatou sporu je stěžovatelem tvrzená protiústavnost výběru solárního odvodu na základě ust. § 7a zákona o podpoře výroby elektřiny. Pokud je správním orgánům obou stupňů vytýkáno, že postupovaly sice v souladu se zákonnou úpravou, ale v rozporu s ústavními principy, je nutno tento názor odmítnout, zejména za situace, kdy normativní vyjádření umožňuje nepochybný a jednoznačný gramatický výklad. Je tak nutno zcela odmítnout spekulativní úvahy o protiústavnosti jednotlivých a explicitních ustanovení zákonů, a to až do té doby, než jsou tato pro protiústavnost zrušena, což se v daném případě nestalo. Souvisejícími otázkami, které nastoluje stěžovatel, se Ústavní soud zabýval v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kdy shledal ústavní konformitu předmětného ustanovení zákona o podpoře výroby elektřiny. Moc výkonná, ale i moc soudní, je závěry Ústavního soudu vázána, stejně jako je vázána platnou zákonnou úpravou, jež neumožňovala odlišný právní výklad než ten, který byl v daném případě zvolen a aplikován. Stěžovatel sám poukázal na to, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57 hodnotil také možnost posuzování individuálních případů z hlediska dopadu solárního odvodu na výrobce elektrické energie. V citovaném usnesení vyslovil, že tyto konkrétní dopady nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení, které na ně navazuje. Proveditelnost pokynu Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu lze prostřednictvím institutu prominutí daně na základě ust. § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu. Podle názoru Odvolacího finančního ředitelství ukládá ust. § 6 odst. 1 zákona o podpoře výroby elektřiny povinnosti a pravomoci pouze Energetickému regulačnímu úřadu a nikoli správci daně. Tento výklad a úmysl (konstatování stavu) jednoznačně našel správně odkaz v napadeném rozsudku městského soudu. Ve smyslu výše uvedeném jsou právní úvahy a závěry vyslovené městským soudem v napadeném rozsudku zcela správné. Proto Odvolací finanční ředitelství navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení v paušální částce 300 Kč na základě ust. § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to s poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, byť pouze v obecné rovině, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto stížním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný nebo založený na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má městský soud právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak, z jakých důvodů jsou žalobní námitky nedůvodné.

Klíčovou právní otázkou v dané věci je, zda lze konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně. Nejvyšší správní soud již v celé řadě svých rozsudků konstatoval, že úprava solárního odvodu je v obecné rovině v souladu s ústavním pořádkem. Vycházel přitom z nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, publ. pod č. 220/2012 Sb., kterým Ústavní soud zamítl návrh na zrušení části zákona o podpoře výroby elektřiny. Podle Ústavního soudu může mít v některých případech solární odvod pro konkrétního výrobce elektrické energie rdousící efekt. S tímto závěrem se ztotožnil i Nejvyšší správní soud a např. v rozsudcích ze dne 4. 4. 2013 č. j. 1 Afs 5/2013 - 35, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 Afs 7/2013 - 33, ze dne 15. 8. 2013, č. j. 2 Afs 13/2013 - 28 a ze dne 30. 7. 2013, č. j. 2 Afs 53/2013 - 27 připustil možnost provádění dokazování o možném rdousícím efektu v řízení o stížnosti na postup plátce daně, případně v následném soudním řízení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, publ. pod č. 3000/2014 Sb. NSS, dospěl k závěru, že konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektřiny ze slunečního záření nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v následném soudním řízení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v citovaném usnesení k závěru, že ust. § 237 daňového řádu umožňuje správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře výroby elektřiny. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, tzn., že neupravuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům. Závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pak potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14.

S ohledem na výše uvedené městský soud stěžovateli žalobu důvodně zamítl. Solární odvod je totiž v souladu s ústavními předpisy a jeho dopad na stěžovatele nebylo možno posoudit v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v následném odvolacím řízení nebo soudním řízení. S ohledem na tyto závěry byl postup městského soudu, který nedoplnil dokazování způsobem navrženým stěžovatelem, a svůj postup také odůvodnil, v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tvrzení a důkazy související s likvidačním dopadem solárního odvodu totiž nemohou být s ohledem na závěry rozšířeného senátu ve správním a soudním řízení nijak zohledněny. Jakékoliv zjišťování týkající se finanční situace stěžovatele by tak bylo v řízení o žalobě nadbytečné. Závěry městského soudu jsou srozumitelně formulované a vnitřně souladné, přičemž skutečnost, že městský soud nevyhověl žádnému z důkazních návrhů stěžovatele, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozsudku.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítl, že institut prominutí daně není nástrojem, který by umožňoval zohlednit individuální likvidační účinky solárního odvodu. Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, uvedl, že není jeho úkolem, aby se vyslovoval k tomu, zda lze v konkrétním případě rdousícímu efektu zamezit posečkáním (§ 156 daňového řádu) anebo promíjením (§ 259 daňového řádu) a zdůraznil, že *„je na státních orgánech, aby přijaly adekvátní opatření zamezující v extrémních (a eventuálních) případech tomuto rdousícímu efektu. V této souvislosti Ústavní soud připomíná, že již ve své dřívější judikatuře konstatoval, že je připraven v opodstatněných případech chránit základní práva a svobody stěžovatelů, kteří by byly zasaženi ve svých právech a svobodách nečinností normotvůrce. Takto zdůraznil, že dlouhodobou nečinnost Parlamentu*

České republiky lze v některých případech považovat za neslučitelnou s požadavky právního státu, přičemž jestliže některá ze složek moci přestoupí ústavní rámec svého vymezení, svoji pravomoc, nebo naopak neplní své úlohy a tím brání v řádném fungování druhé (v posuzovaném případě soudní) moci, musí nastoupit kontrolní mechanismus brzd a vyvažování [srov. kupř. nález sp. zn. Pl. ÚS 20/05 ze dne 28. 2. 2006 (N 47/40 SbNU 389; 252/2006 Sb.)]. Do této fáze však případ stěžovatele doposud nedospěl, jelikož nelze tvrdit, že by již nyní bylo zřejmé, že státní moc úmyslně zamýšlela v neakceptovatelné míře zasáhnout do práv a svobod dotčených provozovatelů fotovoltaických elektráren, neboť mj. ani neuběhla doba, v rámci níž stát garantoval návratnost investic do těchto zdrojů. Za této situace (i přes stěžovatelovy poukazy na prozatím referované ztráty) tedy nelze dospět jednoznačně k závěru, že by bylo v neúměrné míře zasazeno vlastnické právo stěžovatele (či stěžovatelů ve skutkově podobných případech), a proto není možné jakkoli nahrazovat normotvorbu zákonodárce pro stěžovatele výhodnou interpretací právních norem.“ S ohledem na citované závěry Ústavního soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelova námitka není důvodná, protože městský soud postupoval správně, pokud konstatoval, že posouzení individuální situace stěžovatele není možné v řízení o stížnosti na postup správce daně. Městský soud nebyl v řízení o žalobě oprávněn posuzovat, zda institut prominutí daně umožňuje zohlednit rdousící efekt solárního odvodu na stěžovatele či nikoliv. Jak uvedl Ústavní soud v citovaném nálezu, je primárně na státních orgánech, aby přijaly adekvátní opatření zamezující v extrémních a eventuálních případech tomuto rdousícímu efektu.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Odvolací finanční ředitelství požadovalo paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jedním úkonem právní služby (písemné vyjádření ke kasační stížnosti) s poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není rovnost účastníků řízení ve smyslu ust. § 36 odst. 1 s. ř. s. narušena, pokud správnímu orgánu není v řízení, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu ust. § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží advokátovi náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby, přičemž nedohodl-li se s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému

advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ A contrario z citovaného nálezu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Afs 259/2014 - 56, ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 226/2014 - 33, a ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20). Taková situace zcela jednoznačně v dané věci nastala. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. [...] Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi.“ Podle citovaného rozsudku by Odvolacímu finančnímu ředitelství nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by bylo zastoupeno advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupeno není. Pro podporu výše uvedeného postupu viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Afs 259/2014 - 56, ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 226/2014 - 33, a ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu